

VECKOBLADET

Nr 24 i webbform

061013

Dans för mogen ungdom

Förr i tiden kunde man läsa annonser i DN om dansstället Lorry i Sundbyberg där det varje helg var dans för "mogen ungdom och frånskilda". Det är nog något sådant som har föresvävat arrangörerna i Flygelkören när de lördagen den 21 oktober ordnar dans i Vita Huset på Djingis Khan, från 21.30. Carabanda står för medryckande Balkanmusik medan Sten Gustens lovar åstadkomma mogen blandad Svängmusik. Det verkar lovande.

Än Ohly då?

Förra veckan nämnde jag de kritiska inläggen i Flamman mot tre ledande vänsterpartisters inlägg i Upsala Nya Tidning strax efter valet, där de krävde att Sverige skulle öppna ett konsulat den kurdiska delen av Irak, framför allt med hänsyn till de många därifrån som nu bor eller vistas i Sverige men besöker sitt gamla hemland och kan behöva assistans. Det kravet kritiserades starkt av ett antal vänsterpartister i Malmö och Lund som menade att det innebar ett erkännande av ockupationen.

I veckans nummer svarar äntligen Ulla Hoffmann och Jacob Johnson, avgången respektive ny riksdagsledamot. De säger att representationen skulle öppnas i en del av Irak där (den kurdiska) regeringen har kontroll över territoriet och ett relativt lugn råder, vilket tillhör de gängse reglerna för diplomatisk representation, och att kravet verkligen inte innebär något erkännande av ockupationen.

Men vänta! Var det inte tre undertecknare i UNT? Jovisst, Lars Ohly var med. Den här gången saknas han, utan att någon förklaring ges. Vi väntar med spänning på en.

Ett slag för miljön

Inte bara oppositionspartierna utan även miljöorganisationer har kritiserat regeringsförklaringen och vissa redan fattade beslut som dåliga för miljö. Det handlar bland annat om hanteringen av trängselavgifterna i Stockholm och den uteblivna flygskatten. Ingen från det hållet har emellertid (såvitt jag har sett) kommenterat den stora och positiva miljönyheten: att staten genom en omläggning av trafikförsäkringen ska dra in ytterligare cirka tre miljarder från den enskilt största miljöboven, nämligen bilparken. Egendomligt nog har regeringen inte bemött sina kritiker med det argumentet. Men VB som alltid har tyckt att rätt ska vara rätt säger: Heja Reinfeldt! Mera sånt!

En återkomst

Vår favorit i den nya regeringen är annars Åsa Torstensson (c) som inte har någon teve. I motsats till bland annat Maria Borelius. Apropos den senare noterar vi att kvällstidningarna löpsedlar har plockat fram den välbekanta rubriken BARNFLICKAN BERÄTTAR! Fast den här gången handlar det inte om Knutby.

Cecilia Stegö Chilò har så många kommenterat att vi inte behöver göra det. Vi nöjer oss med att konstatera att hon av fotona att döma har lagt ut rejält på sistone.

Gr(r)

Strålände tider, härliga tider

Det går ju inte att dölja: det finns en väldig tillfredsställelse i att se sin grövsta fördomar bekräftade. Att möta en riktigt snål smålänning, att bli undanträngd av en fet tysk på en badstrand, att bli nerstänkt på cykel av en Merca med moderat- och EU-märken. Den nya regeringens inledande skandaler fyller i detta avseende mycket höga krav.

Jag känner ändå behov av att tala om att alla moderater inte är sådana. Mina erfarenheter som politisk representant för (v) i Skattenämnden för det distrikt där Lund ingår är nämligen lite annorlunda. När jag kom dit hade jag förväntat mig att nämndens moderater skulle visa stor förståelse för de skattesmitare och avdragsartister vars ärenden vi behandlar. Så är inte alls fallet. I nämnden råder, oberoende av ledamöternas partifärg, en kompakt lojalitet med det svenska samhället och skatteväsendet. Här härskar gammaldags dygder. Det gäller att göra rätt för sig, antingen man är fabrikör eller pizzabagare, hästgårdsägare eller lärare. Den svenska ärligheten, det svenska välfärdssamhället etc. må falla. I skattenämnden står vi fast.

Till fosterlandets försvar

Som gammal kustartillerist fann jag det förstås glädjande att vi har fått en kustartillerist som försvarsminister. Och Mikael Odenberg förefaller ha den friska ansiktsfärg som kommer av ett härdande och friskt liv i fält och på mässen. Det tråkiga är bara att kustartilleriet sedan länge är nerlagt och ersatt med ett marininfanteri där Odenberg enligt tidningsuppgifter nu är reservmajor i amfibiekåren (det är det nya artistnamnet - helst hade de säkert velat kalla det marinkåren). Och när man läser på nätet visar det sig att Odenberg var med på sista skjutningen med Batteri Söderarm, ett av de fantastiska 12-cmbatterierna - Trelleborg och Ystad var andra i serien. Där förklarade Odenberg att batteriet hade överlevt sig själv. Så väck med skiten.

Se där en den nya tidens man: hellre ut och kriga i världen än att ha kvar ett försvar av det här landet! Det kostade så där 100 miljoner att montera ner de 18 pjäserna i de här batterierna från tidigt 80-tal med sina flera våningar djupa bergrum. Vi kunde ha gjort som norrmännen och lagt dem i malpåse för ett par miljoner om året. Socialdemokrater och borgare lägger 40 miljarder om året på ett försvar som inte är ett försvar och snart ska det köpas stora amerikanska flygplan för att flyga ut expeditionskårer för att värna så kallade europiska värden. Den svenska försvarspolitikerna är en stor skandal och en gigantisk kapitalförstörelse och ingen tycks ta tag i den på allvar.

Äntligen!

Jag läser i tidningen en recension av remissdebatten i tisdags: "Den enda som tycktes helt bekväm i det nya var vänsterledaren Ohly, han blommade i oppositionsrollen."

Jag kan bara säga: roligt att höra. Vi är ett samhällskritiskt parti och har väl ett och annat att säga om hur det faktiskt förhåller sig. Jag ser fram mot fyra år där borgarna dabbar sig allt mer, både i Lund och i riket, och då vi inte skröder orden.

Lucifer

Hela arbetarrörelsen

I fredags såg jag i tidningen att "hela arbetarrörelsen" i Lund skulle samlas kl. 18 på Stortorget för att protestera mot den borgerliga regering som tillträdde samma dag. Särskilt nämndes socialdemokratiska arbetarekommunen, socialdemokratiska studentföreningen, socialdemokratiska ungdomsförbundet, Arbetarnas bildningsförbund och fackföreningsrörelsen. En imponerande samling! Men saknades inte något? Räknades inte vänsterpartiet till arbetarrörelsen. Men så kom jag att tänka på att v nog hade en egen samling

nånstans. Sa inte Lars Ohly på valnatten att partiet skulle ta ledningen för motståndet mot borgarna?

Alltnog: v har jag sett förut men aldrig den samlade arbetarrörelsen (s) så jag begav mej till Stortorget. I mitt stilla sinne undrande hur det skulle gå med utrymmet. Stortorget är ju trots namnet inte särskilt stort och Lund är ingen utpräglad arbetarstånd men LO har ändå flera tusen medlemmar i stan. Fanns det någon reservplan? Jag anlände på slaget sex och urskilde arbetarrörelsen borta vid Chillidaskulpturen. Jag hade väntat mej plakat, banderoller och röda fanor men inget sådant syntes, i alla fall inte än. Hade väl också trott att arbetarrörelsen skulle röra på sej, dvs. demonstrera, men det var tydligen inte meningen. Dock stod den och småtrampade lite på stället. Lite förseningar får man räkna med i Lund, och arbetarrörelsen växte också successivt. Efter en kvart var den dubbelt så stor som från början. Fortfarande inga plakat eller så men en långhårig kille plockade fram en högtalare. Det skulle tydligen hända något, så jag ställde mej så att jag kunde få en överblick och uppskatta hela arbetarrörelsens storlek. Det enda talet var helt kort men jag hann både räkna och kontrollräkna. Sjutton fick jag det till. Ja, det stod ju en äldre man med cykel i utkanten, hörde han också dit? Av kepsen att döma var han i alla fall arbetare, eller åtminstone före detta.

Jag granskade den samlade arbetarrörelsen ännu en gång. Egentligen saknade jag några personer. Hörde t.ex. Larry Andow och Lennart Prytz inte dit? Men de hukade kanske bakom Chillida så att de inte syntes. I så fall var Lunds arbetarrörelse nitton man stark, eller rentav tjugo med kepsmannen. "Vi ska mobilisera mot borgarnas alla dåliga förslag", försäkrade han med högtalaren. "Skriva, samla namn, ordna protestmöten".

Eftersom jag själv ogillar borgarna kände jag mej lugnad. De kommer inte att få en lugn stund när hela arbetarrörelsen knyter näven.

Grr

En ny vänster

Flera vb-skribenter har redan kommenterat Jonas Sjöstedts viktiga artikel "Vänsterpartiet måste inse att valet var en katastrof"(DN.debatt 27/9). Jag vill tillfoga ett par synpunkter. Att kunna göra det från en oberoende position utanför partiet inger en känsla av frihet, men också saknad efter 30 års deltagande i den interna debatten.

Jonas konstaterar att de flesta förnyarna är kvar i partiet men fruktar att den intoleranta partiledningens utträngning av dem kan leda till att två vänsterpartier ställer upp i valet 2010, något som han betecknar som en mycket olycklig utveckling.

Han rekommenderar Lars Ohly att bredda partiet som C H Hermansson gjorde på 1960-talet och att släppa in förnyarna i den interna debatten. Men han ifrågasätter huruvida de som idag har makten är beredda att låta honom göra det.

Ny vänster är nödvändig

Till skillnad från Jonas tror jag att uppkomsten av en ny vänster är en nödvändig utveckling för att möjliggöra en realistisk demokratisk vänsterpolitik med stöd från mångdubbelt fler än en fyraprocentig bråkdel av väljarna.

Historiskt har partiet (skp,vpk,v) visat sig oförmöget att frigöra sig från det kommunistiska arvet. Förnyare försökte reformera det långt innan C H Hermansson breddade det på 1960-talet, men varje gång återvann de konservativa krafterna makten över partiapparaten, oftast med rent byråkratiska metoder. C H tog ställning för demokratin i Tjeckoslovakien och kritiserade Sovjets invasion 1968. Det kom att undergräva hans ställning så att han slutligen måste avgå.

I slutet av 1970-talet fördes under Lars Werner en strid mot sovjetanhängarna. Den slutade med att de bröt sig ur. Apk blev aldrig mer än en fraktion. Men den paradoxala konsekvensen av att gammalstalinisterna bildade eget var att vpk:s beroende av Sovjetunionen ökade.

Under 1990-talet, då Sovjetunionen kollapsat och Gudrun Schyman var partiledare, breddades partiet politiskt, tog tydligare avstånd från sitt kommunistiska förflutna, utvecklade sin feministiska syn och var mer realistiskt i sin ekonomiska politik. Framgången bland väljarna lät inte vänta på sig. 1998 uppgick väljarstödet till tolv procent. Bakslaget kom med den reaktionära partikongressen 2000.

Återigen ett "4-procents" parti

I Skåne blev konsekvenserna katastrofala redan i valet 2002. Nu, 2006, har de gamla apk-arna återvänt som faderliga ledare för de unga och partiet utvecklats bakåt till sina traditionella dogmer. Det harvar åter på den fyraprocentnivå som var normal under 1960-, 70- och 80-tal. Och partiledningen är märkligt oberörd och obekymrad och utlovar stenhård oppositionspolitik.

Jonas konstaterar att makten i partiet nu innehas av personer som motsatte sig viktiga delar av den förnyelse som präglade partiet under det framgångsrika 1990-talet. Och han fruktar att de inte är beredda att stödja Lars Ohly om han försöker bredda partiet.

En annan väg hade varit och är nu åter möjlig. Det visar den danska och norska politiska historien.

Medan skp för femtio år sedan motsatte sig att Sverige tog emot flyktingar efter Ungern-revolten protesterade det danska kommunistpartiets ledare Aksel Larsen mot de sovjetiska massakrerna i Budapest. Det kostade honom hans partiledarskap - och ledde till att han bildade Socialistisk Folkeparti. Dkp finns kvar i Danmark som en liten politisk sekt.

Vänstern utvecklades på samma sätt i Norge, där Socialistisk Folkeparti grundades på 1960-talet. Det partiet ingår nu i den norska regeringen. Lars Ohly besökte det i somras för att se hur samarbetet med socialdemokraterna fungerade i förhoppningen att själv få chansen att ingå i en socialdemokratisk svensk regering.

Men det svenska vänsterpartiet kan tyvärr inte jämföras med Socialistisk Folkeparti. Det har aldrig brutit med sitt kommunistiska arv. Och kommunismens spöke är en återkommande destruktiv gengångare i dess ideologi och praktik.

Dags för den nordiska vägen

Kan den svenska vänstern följa samma väg som de danska och norska partierna? Frågan diskuterades på ett möte i Stockholm med Vägval vänster i februari 2005. En imponerande samling förnyare deltog. Slutsatsen blev att tiden inte var mogen.

Nu är läget annorlunda. Många av förnyarna hade 2005 sina händer bundna eftersom de hade politiskt ansvar för viktiga verksamheter i folkets tjänst i riksdag, landsting och kommuner. De kunde knappast i det läget överge sina mandat och bilda ett nytt politiskt parti. Därför ville de avvakta till mandatperiodens slut.

Inför årets val fylldes vänsterpartiets listor med nya namn. Erfarna, dugliga kamrater ratades, även sådana som hållit sig utanför de interna striderna. Efter nyår är de fria för nya politiska engagemang - och kan förverkliga sina idéer i en ny demokratisk vänster.

Eftersom valet blev en sådan katastrof förlorade dessutom många kandidater sina till synes säkra mandat i likhet med Camilla Sköld Jansson. Camilla är visserligen ingen förnyare, men andra är det. Liksom Sten Henriksson är de djupt kritiska mot partiets nuvarande politik, men uthärdar tills vidare tålmodigt i hopp om en chans att bidra till förändringar inom partiet i riktning mot en demokratisk vänster. Också de utgör en potentiell resurs.

Vänstern har ett ansvar

Moderaterna har tagit makten i landet och kommunerna. I Skåne är Sverigedemokraterna

långt större än vänsterpartiet.

Många dugliga vänsterpolitiker med starkt folkligt förtroende befinner sig utanför det politiska systemet.

Det är deras demokratiska plikt att se till att deras kompetens och idéer inte går till spillo utan kommer till nytta i folkets tjänst.

Det är en demokratisk plikt att ge dem möjlighet att i en ny politisk organisation kämpa mot arbetslöshet, för en stärkt offentlig sektor, för nya arbetsformer inom den offentliga sektorn, för en konstruktiv EU-politik, för en stark och radikal miljöpolitik och för en feministisk politik.

Och att bygga upp en stark demokratisk vänster i Sverige.

Gunnar Stensson

Imorgon bär hemmarörd TNT i sköten...

Blev förra året medlem i flera rälmuseala sällskap och kollar just nu Gunnar Sandins historik över Inlandsbanan. Nå dess tillkomst och bandelen intill Sveg, i Järnvägmusei vänners årsbok. Här nåt som fungerar, alltså kartläggning av bygga landetepoken decennierna kring förra sekelskiftet och ett av många uttryck för nostalgin kring ett äldre kommunikationssystem och nog även samhälle. Ett klart fattigare men mer sammanhållet, eftertänksammare - och betydligt rikare på kulturella uttryck. Långt mer mångskiftande, autentiskt och måleriskt samt definitivt mer tragiskt, till vardags åtminstone.

Så i en annan ände av GS's livsprojekt, VB och partiet. Den förra rapsodisk och oförnyad - rikspartiet hårdhänt insnävat organisatoriskt samt utan identitetsavstånd till (s) jämte ängsligt återblickande, i sin radikalism. Partiet i Lund oxå en skotträdd skugga och samma med regionala politiken, distriktet är rakt av självkannibalisering samt Menander och Internbulletinen DDR-mässiga resp. utan insikt till potentialen. En motvikt till parlamentarismen jämte fraterniserandet med andra partier, saknas särskilt. Vi har fått en vänster utan egentliga visioner och full av räddhåga inför att konfrontera mäktiga samhällskrafter, närmast då konsumtionskapitalismen, ett monster vi själva hjälpt till att barnmorska. Samt i dessa organisationsundergrävande svällande partistödets dagar rätt gott om karriärer eller levebrödssökare jämte speciellt allehanda politiska sekreterare och experter, blekröda kontorsnissar som kompromissar bort vänsterns existensberättigande och strategiska roll, i samhällsbygget.

Nå, föga märkligt då att självaste västliga modernitetsprojektet synes gått i baklås, de självförnyande mekanismerna - alltså främst liberala generella rörelsen, där vi blott är en avknoppning - tycks satta ur spel. Unkborgerlighet (Fogh) eller kamrersvarianten (Reinfeldt) samt sociala klyftor, nationalism, etnisk segregering och 1800-talsreligion, av olika slag från fundamentalism till messianism håller på att fylla tomrummet sen progressivismens hibernalisering, abdikation - eller rentav kollaps. Framtiden reflekteras ej längre över, knappt ens samtidens karaktär och styrande krafter. Så ser normalt ut innan yx- och vargtider, säger tanklösheten och segervissa bataljoner är ånyo på marsch mot Kabul, nu i Natoregi. Idiotnyttiga Europa säkrar ett alltmer bunkrat Washington, långt borta. Och snart börjar väl skyddsrum åter inventeras samt därefter sandsäckar stapplas längs Stefansdomen i Wien, senare även Westminster i London.

Hur hamnade vi här, kommer då räddhåpna EU-medborgare att fråga sig medan slumpmissilerna med teckenfrämmande hälsningsfraser eller förbannelser, kondensfårar himlen. Samtidigt som folkrika Afrika bortom yttre försvarslinjen "Tripoli" inventeras av regementsorganisatörer från fientliga kulturfärer, med mål slita upp Europas soft underbelly. Rivieran evakueras så sen explosiva gummifarkoster börjar hemsöka kasinostäderna och fraktfartyg med uddalaster tömmer hamnkvarter i Marseille, Genua och Barcelona.

Kidnappare mot lösen återskapar gyllene tider i Barbareskstaterna - efter hälften dragits till rekonstruerade kalifatets gemensamma krigskassa.

Tja, fanns ett ödesdigert vägval vi missade nånstans, i vår europeiska indolens?

Nå, med en sexfilig Centralbro samt tre spår in mot City, finnes så ett moraliskt självförsvar...

/j

Sist men inte minst

"Det känns som de kriminellas revansch på samhället"

Lars Ohly apropå den nya borgerliga regeringen. En klassiker i vardande?